

JUHÁSZ RÓBERT

Nem lehet majd eloltani

JUHÁSZ RÓBERT (1980) Zalaegerszeg

A térképen a pontot, ahol megpihentünk, egy árnyalattal sötétebb barnával jelölik. Korábban azt hittem, ez a tengerszinttel függ össze.

A mértani közepe ez a tájnak. Itt bántja magát legjobban a dombság. Ütései nyomán kék, sárga növények fakadnak. A maradék pára zölddé olvasztja a zúzódásokat.

A néptelen iskola udvarán a salakos focipályát fölveri a kórók hada. Labdarózsák száradó szirmai együtt rozsdásodnak az ott felejtett biciklivel.

Valaha vér is lehetett itt. A haldokló fákon dörömbölő fakopáncs fartájéka és alsó farokfedői őrzik még a színt.

Valaha eshetett is. Felázott, majd csonttá keményedett plakátok hullámai hirdetik a dulakodásba fulladt falunapok vigasságait.

A völgy mesterségesen telt meg velünk. Az állandó napsütés rideggé tette a tófóliát, s a kitöredezett lékeken elszívárgott az élő vidék.

A gyűjtőlencse alatt egy pontban füstölni kezd a naptár. Körülnézek, de víz sehol, a porral, ami itt maradt, ezt nem lehet majd eloltani.

KOVÁCS PÉTER BALÁZS (KPB), Tükörzódás II., 2008